

Nieuwsbrief - GZR Updates 2023-3

Nummer 3, 2023

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:202](#) 10-02-2023

Geen inzagerecht calamiteitenrapport voor nabestaanden.

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:48](#) 10-01-2023

Het gebruikmaken in een incassoprocedure van een factuur met daarop een summiere specificatie van de verleende zorg is geen schending van de AVG of de geheimhoudingsplicht. De vordering tot schadevergoeding wegens schending privacy wordt afgewezen.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2693](#) 07-12-2022

Geschil ouders over deelname kind aan Rijksvaccinatieprogramma.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:8463](#) 04-10-2022

Hoger beroep bekkenbodematjes. Vereenzelviging, verval en verjaring door hof beoordeeld. Nu deskundigenbericht om gebrekkigheid te beoordelen.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:218](#) 09-01-2023

Voortzetting rechterlijke machtiging voor betrokkene die lijdt aan anorexia nervosa.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:14574](#) 23-12-2022

Verblijf minderjarige, die binnenkort meerderjarig wordt, in gesloten jeugdhulp in afwachting van passende vervolgplek.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:11983](#) 14-12-2022

Mogelijke erfrechtelijke aanspraak onvoldoende grondslag voor afgifte DNA-materiaal.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2023:10](#) 20-01-2023

Berisping voor verzekeringsarts, omdat het verrichte onderzoek en de rapportage niet voldoen aan de daaraan te stellen eisen.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2023:9](#) 18-01-2023

Een door het RTG opgelegde schorsing van een verpleegkundige vanwege grensoverschrijdend gedrag wordt in hoger beroep omgezet naar een schorsing van de bevoegdheid de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen voor de duur van twaalf maanden, wegens een onzorgvuldig geformuleerd dictum van het RTG.

Uitspraken zonder ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 16-06-2022

Medisch specialist vordert achterstallig salaris na uitdiensttreding en een verklaring voor recht dat verrichte diensten als inconveniëntendiensten conform de AMS moeten worden beschouwd en betaald.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 01-07-2022

Medisch specialist vordert in kort geding een onderzoek naar zijn functioneren stop te zetten dan wel te verbieden.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 02-02-2022

Wkkgz niet van toepassing als geschil geen betrekking heeft op behandelovereenkomst.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 02-01-2023

Voorwaardelijke schorsing na aangaan liefdesrelatie met jeugdige blijft in stand.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Medisch specialist vordert achterstallig salaris na uitdiensttreding en een verklaring voor recht dat verrichte diensten als inconveniëntendiensten conform de AMS moeten worden beschouwd en betaald.

Medisch specialist vordert achterstallig salaris na uitdiensttreding en een verklaring voor recht dat verrichte diensten als inconveniëntendiensten conform de AMS moeten worden beschouwd en betaald. Scheidsgerecht wijst de vorderingen toe.

Feiten

Eiseres is een medisch specialist (dermatoloog). Zij is sinds 1 juni 2014 werkzaam bij verweerster op basis van een arbeidsovereenkomst. Verweerster is een kliniek die is gespecialiseerd in dermatologische, gynaecologische en flebologische zorg.

Bij indiensttreding heeft verweerster een concept-arbeidsovereenkomst ter beoordeling aan eiseres gestuurd. Eiseres heeft aangegeven dat alles klopt. Partijen hebben de arbeidsovereenkomst vervolgens getekend.

In de arbeidsovereenkomst is onder meer bepaald dat de Arbeidsvoorwaarden Medisch Specialisten ('AMS') van toepassing is op de arbeidsovereenkomst, het salaris € 4328,40 per maand bedraagt exclusief 8% vakantietoeslag en voor deelname aan de avond-, nacht- en weekenddiensten een toeslag van 2% geldt.

In de AMS is over inconveniëntendiensten onder meer bepaald dat aan de medisch specialist een maandelijks toeslag wordt toegekend voor het verrichten van deze diensten. De hoogte van de toeslag wordt gebaseerd op de frequentie en intensiteit van de avond-, nacht- en weekenddiensten.

Eiseres heeft haar arbeidsovereenkomst op 26 februari 2021 opgezegd en het dienstverband is per 1 april 2021 geëindigd.

Eiseres vordert betaling van de dertiende maand over de periode februari en maart 2021. Daarnaast vordert zij een verklaring voor recht dat de door haar verrichte diensten moeten worden beschouwd en betaald als inconveniëntendiensten conform de AMS, qua frequentie 4% en op basis van een voltijdssalaris.

Oordeel

Het Scheidsgerecht oordeelt als volgt over de dertiende maand. Niet kan worden aangenomen dat de dertiende maand als onderdeel van de arbeidsvoorwaarden is overeengekomen. Gelet op de gevolgde gedragslijn van verweerster is de dertiende maand wel als aanvullende arbeidsvoorwaarde tussen partijen gaan gelden. Het Scheidsgerecht weegt daarbij de volgende omstandigheden mee. Verweerster heeft gedurende zeven jaar ieder jaar een dertiende maand aan eiseres uitgekeerd. Alleen in 2014 en 2015 heeft verweerster aan eiseres kenbaar gemaakt dat de dertiende maand niet is overeengekomen. Desondanks heeft verweerster de dertiende maand toen wel uitbetaald. In de jaren daarna is de dertiende maand zonder verdere correspondentie daarover uitbetaald. Verder wordt in aanmerking genomen dat een dertiende maand een betrekkelijk gebruikelijke arbeidsvoorwaarde is en dat in een e-mail in 2014 over de indiensttreding ook aan een dertiende maand was gerefereerd. Verweerster moet alsnog de dertiende maand over de maanden februari en maart 2021 betalen. Ook de wettelijke verhoging daarover en de wettelijke rente worden toegewezen, met dien verstande dat de wettelijke verhoging wordt gematigd tot 25%.

Ten aanzien van de diensten overweegt het Scheidsgerecht als volgt. Verweerster meent dat de diensten die eiseres verrichtte consignatiediensten zijn en dat dit andere diensten zijn dan de inconveniëntendiensten zoals geregeld in de AMS. Hierdoor stond het verweerster vrij afwijkende afspraken te maken. Dat standpunt wordt door het Scheidsgerecht niet gehonoreerd. De term consignatiedienst komt niet voor in de arbeidsovereenkomst van verweerster en zij hoefde uit de arbeidsovereenkomst ook niet af te leiden dat het om andere diensten zou gaan dan de inconveniëntendiensten uit de AMS. Verder stelt verweerster dat zij niet gebonden is aan de AMS en er daarom van mocht afwijken. Alhoewel dit verder niet wordt toegelicht, gaat het Scheidsgerecht hier wel op in. Gebleken is dat verweerster niet is aangesloten bij een van de contracterende partijen van de AMS. B was dus niet verplicht om de AMS toe te passen. Zij heeft die vrijwillig van toepassing verklaard. Verweerster is daarbij niet overeengekomen dat onderdelen van de AMS buiten toepassing blijven. In de arbeidsovereenkomst van eiseres is de AMS geheel van toepassing verklaard. In de AMS is bepaald dat alleen ten gunste van de medisch specialist mag worden afgeweken van de AMS. Zowel uit de arbeidsovereenkomst als uit feiten en omstandigheden behoefde eiseres niet op te maken dat daarvan sprake was. Verweerster heeft niet weersproken dat eiseres qua frequentie van haar diensten aanspraak heeft op 4% toeslag volgens de AMS die moet worden

berekend tegen het voltijdsalaris. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat gevraagde verklaring voor recht toewijsbaar is.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 16-06-2022

Zaaknummer: SG 22/02

RECHTSPRAAK

Medisch specialist vordert in kort geding een onderzoek naar zijn functioneren stop te zetten dan wel te verbieden.

Medisch specialist vordert in kort geding een onderzoek naar zijn functioneren stop te zetten dan wel te verbieden. Vordering wordt afgewezen. Het ziekenhuis heeft gehandeld overeenkomstig het Reglement Functioneringsvraag.

Feiten

Eiser is sinds 1 juni 2016 op basis van een arbeidsovereenkomst werkzaam als medisch specialist in het ziekenhuis van verweerster. Eiser is lid van een vakgroep die wordt gevormd door een zestal medisch specialisten. Tot medio juni 2021 was eiser voorzitter van de vakgroep.

Begin 2021 heeft de raad van bestuur opdracht gegeven om een onderzoek te starten naar het functioneren van de vakgroep. Na de eerste bevindingen heeft de voorzitter van de raad van bestuur besloten dat de vakgroep een verbeterplan zal opstellen. Ook is eiser gevraagd terug te treden als vakgroepvoorzitter. De overall coördinatie van het verbeterplan ten aanzien van de (multidisciplinaire) samenwerkingsafspraken werd bij een collega neergelegd; deze was de nieuwe vakgroepvoorzitter. In augustus 2021 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen onder meer eiser en de voorzitter van de raad van bestuur in het kader van hoor en wederhoor. In februari 2022 heeft de onderzoeker de onderzoeksopdracht teruggegeven aan het ziekenhuis zolang eiser binnen de vakgroep werkzaam is. Zolang eiser er nog zit heeft het verbetertraject waarin is verzocht de vakgroep te begeleiden volgens de onderzoeker geen kans van slagen. Eiser en een collega zouden het verbetertraject structureel ondermijnen.

Vervolgens heeft de voorzitter van de raad van bestuur eiser in maart 2022 uitgenodigd voor een gesprek. Tijdens dit gesprek heeft de raad van bestuur eiser te kennen gegeven de arbeidsovereenkomst met hem te willen beëindigen door middel van een vaststellingsovereenkomst. Partijen kwamen niet tot een vergelijk. De raad van bestuur heeft – na eiser hiervoor te hebben gewaarschuwd – een melding disfunctioneren gedaan op grond

van het Reglement Functioneringsvraag. De raad van bestuur heeft verzocht een commissie van vooronderzoek (ad hoc) aan te stellen om de ontvankelijkheid van de melding te beoordelen conform het Reglement Functioneringsvraag. De commissie van vooronderzoek (ad hoc) heeft eiser uitgenodigd voor twee gesprekken. Eiser heeft tijdens een van de geplande gesprekken verstek laten gaan. De commissie van vooronderzoek (ad hoc) is tot het oordeel gekomen dat de melding ontvankelijk is.

Eiser verzet zich tegen het oordeel van de commissie van vooronderzoek (ad hoc) en verzoekt het Scheidsgerecht om het ziekenhuis te veroordelen het onderzoek naar zijn disfunctioneren overeenkomstig het Reglement Functioneringsvraag onmiddellijk stop te zetten dan wel te verbieden (nader) onderzoek te verrichten naar het functioneren van eiser.

Oordeel

Het Scheidsgerecht wijst de vordering van eiser af en legt het door hem gewenste verbod niet aan verweerster op. Het onderzoek kan in stand blijven en zal moeten uitwijzen in hoeverre de aanwijzingen gegrond zijn. Daarvoor geeft het Scheidsgerecht de volgende motivering.

Eiser meent dat de commissie van vooronderzoek (ad hoc) is beïnvloed, doordat zij wist dat aan eiser een beëindigingsvoorstel was gedaan. Dat acht het Scheidsgerecht onjuist. Niets in de motivering van de commissie van vooronderzoek (ad hoc) wijst erop dat zij zich hierdoor heeft laten leiden bij de totstandkoming van haar oordeel. Anders dan eiser meent, is het Scheidsgerecht van oordeel dat de commissie van vooronderzoek (ad hoc) voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvereisten uit het Reglement Functioneringsvraag. De melding ging onmiskenbaar uit van (aanwijzingen van) individueel disfunctioneren van eiser. Hiertoe had de commissie van vooronderzoek (ad hoc) serieuze aanwijzingen. Niet gezegd kan worden dat de melding onvoldoende concreet of niet gemotiveerd was. Het feit dat eiser meent dat voorafgaand aan de melding geen 'interne cyclus' is doorlopen ter verbetering van het functioneren van eiser staat evenmin aan ontvankelijkheid in de weg. De commissie van vooronderzoek (ad hoc) heeft gewicht toegekend aan de gevoerde gesprekken met verschillende gesprekspartners, waaronder collega's van de vakgroep. Het Scheidsgerecht begrijpt dat eiser met deze gang van zaken moeite heeft, maar deze handelwijze kan wel door de beugel. De gesprekken zijn immers gevoerd om de vraag óf een onderzoek moet worden ingesteld, te kunnen beantwoorden. Het Scheidsgerecht oordeelt verder dat aan het beginsel van hoor en wederhoor is voldaan. Aan de eis dat eenmaal voorafgaand aan de melding een gesprek is gevoerd met degene die de melding betreft, is voldaan. Het gesprek heeft niet expliciet de status gekregen van een gesprek waarin het functioneren van eiser specifiek en kritisch onder de loep zou worden genomen, maar duidelijk is dat het gesprek is gevoerd naar aanleiding van een signaal dat toch moeilijk anders door eiser kon worden begrepen dan als

een signaal dat er kritische geluiden waren over het functioneren van eiser in het licht van het verbetertraject. Het Scheidsgerecht acht het niet bezwaarlijk dat eiser slechts in de gelegenheid is gesteld zijn visie op de melding in gesprek, dus mondeling, naar voren te brengen.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 01-07-2022

Zaaknummer: KG 22/06

RECHTSPRAAK

Geen inzagerecht calamiteitenrapport voor nabestaanden.

De Hoge Raad oordeelde onlangs dat een patiënt of nabestaande geen wettelijk recht heeft op inzage van het calamiteitenrapport. Zorgaanbieders hebben wel de verplichting om patiënten en nabestaanden te informeren over incidenten in de zorg, maar zijn niet verplicht om hiervoor inzage te verstrekken in het calamiteitenrapport.

Feiten

De Hoge Raad heeft uitspraak gedaan in een zaak waarbij nabestaanden van een cliënt hebben verzocht om inzage in het calamiteitenrapport (PRISMA-analyse) dat door de zorginstelling is opgesteld. Het calamiteitenrapport is opgenomen in het interne incidentenregister als bedoeld in artikel 7 lid 2 en artikel 9 Wkkgz. De vraag die in deze uitspraak centraal staat is of de nabestaanden van de cliënt inzage kunnen krijgen in het rapport op grond van artikel 843a Rv of dat artikel 9 lid 6 Wkkgz hieraan in de weg staat.

Een incident is een niet-beoogde of onverwachte gebeurtenis die betrekking heeft op de kwaliteit van de zorg en heeft geleid of had kunnen leiden of zou kunnen leiden tot schade bij de cliënt. Hieronder vallen ook calamiteiten: niet-beoogde of onverwachte gebeurtenissen die betrekking hebben op de kwaliteit van de zorg en die tot de dood van een cliënt of een ernstig schadelijk gevolg voor een cliënt hebben geleid (art. 1 lid 1 Wkkgz). Het veilig intern kunnen melden van incidenten wordt van groot maatschappelijk belang geacht. De wetgever heeft in artikel 9 lid 6 Wkkgz bepaald dat de gegevens uit het register betreffende intern gemelde incidenten, behoudens die met betrekking tot een calamiteit of geweld in de zorgrelatie, niet in een civielrechtelijke, strafrechtelijke, bestuursrechtelijke of tuchtrechtelijke procedure als bewijs kunnen worden gebruikt.

De rechtbank en het hof zijn van oordeel dat de ouders geen recht op inzage in het calamiteitenrapport hebben, omdat het rapport onder de bescherming van het incidentenregister als bedoeld in artikel 7 lid 2 van de Wkkgz valt. Echter, volgens de

advocaten-generaal zou de beschermingsbepaling in artikel 9 lid 6 Wkkgz een uitzondering geven voor gegevens met betrekking tot een calamiteit. Daarmee zou de nabestaanden wél het recht op inzage toekomen.

Oordeel

De Hoge Raad stelt nu dat de uitzondering van artikel 9 lid 6 Wkkgz in de parlementaire geschiedenis is aangemerkt als van belang voor toezichthouders en werkgevers. Zo kan de werkgever of de IGJ in geval van opzettelijke fouten of grove nalatigheid maatregelen nemen, bijvoorbeeld door de medewerker te ontslaan of een tuchtrechtelijke procedure te starten tegen deze zorgverlener. Dit betekent dat anderen dan de IGJ of de werkgever (en in sommige gevallen het OM) geen recht hebben op inzage in het interne incidentenregister en de gegevens hieruit. Ook niet als deze gegevens betrekking hebben op een calamiteit. Ook nabestaanden hebben hierop dus geen recht.

Dat patiënten en nabestaanden op basis van artikel 9 lid 6 Wkkgz geen inzagerecht in het calamiteitenrapport toekomt, laat onverlet dat zorgaanbieders de verplichting hebben om patiënten en nabestaanden te informeren over incidenten in de zorgrelatie. Artikel 10 lid 3 van de Wkkgz bepaalt immers dat een zorgaanbieder onverwijld mededeling doet aan een cliënt, een vertegenwoordiger dan wel een nabestaande van de aard en toedracht van incidenten bij de zorgverlening. Deze mededeling zou de zorginstelling kunnen doen door inzage te bieden in het calamiteitenrapport. Maar dat hoeft dus niet op die manier.

De cliënt, zijn vertegenwoordiger of zijn nabestaanden kunnen met een vordering op grond van artikel 843a Rv geen inzage, afschrift of een uittreksel krijgen in of van het interne incidentenregister, ook niet als het gaat om een calamiteit. Daarbij geldt de uitzondering op artikel 843a lid 4 Rv: er is een gewichtige reden, namelijk het bestaan van artikel 9 lid 6 Wkkgz, om niet te voldoen aan deze vordering.

mr. A.L.N. Luigies

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:202

Zaaknummer: 21/05254

Rechters: C.H. Sieburgh, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: J.W. de Jong en T. van Malssen

Wetsartikelen: 7 Wkkgz, 9 Wkkgz en 843a Rv

RECHTSPRAAK

Mogelijke erfrechtelijke aanspraak onvoldoende grondslag voor afgifte DNA-materiaal.

Een man probeert in verschillende procedures tot vaststelling van het biologisch vaderschap van een inmiddels overleden man te komen, met het oog op het mogelijk meedelen in de nalatenschap. In deze procedure vordert hij afgifte van DNA-materiaal van de overleden man, met een beroep op artikel 7:458a BW, op de AVG en op artikel 8 EVRM. De eerste twee bieden geen grondslag en de laatste is al beoordeeld. Na weging van de door artikel 8 EVRM beschermde belangen van zowel de echte kinderen als het buitenechtelijke kind, oordeelde het hof in een van de eerdere procedures dat de mogelijke erfrechtelijke aanspraak een ontoereikende grondslag vormt voor vaststelling van biologisch vaderschap. Omdat de man in deze procedure op dit punt niets nieuws aanvoert, wijst de rechtbank zijn vordering af.

Feiten

Een buitenechtelijk kind probeert na de dood van zijn vermoedelijke biologische vader in een viertal gerechtelijke procedures het ouderschap te laten vaststellen, steeds op net iets andere wijze. Dit om mogelijk aanspraak te maken op de nalatenschap. In de drie eerdere procedures is de man niet-ontvankelijk verklaard. Van de overleden 'vader' is DNA-materiaal beschikbaar bij het Spaarne gasthuis. In deze vierde procedure vordert de man de afgifte daarvan aan Verilabs, zodat een verwantschapstest kan plaatsvinden. Hij beroept zich daarbij op artikel 7:458a lid 1 sub c BW, op de artikelen 9 AVG en 35 AVG, en op artikel 8 EVRM. Niet het Spaarne ziekenhuis voert verweer, maar – net zoals in de drie eerdere procedures – de echte kinderen van de overleden vader. Met een beroep op bescherming van hun privéleven verzetten zij zich tegen afgifte. Zij verwijzen onder meer naar de belangenafweging die het hof reeds maakte in de tweede procedure.

Oordeel

Naar het oordeel van de rechtbank biedt artikel 7:458a lid 1 BW geen grondslag voor de vordering van de man. Deze bepaling geeft alleen recht op inzage in of afschrift van gegevens uit het medisch dossier van een overleden patiënt. Voor het afdragen van DNA-materiaal van een overleden patiënt door de hulpverlener, biedt het geen basis.

Ook ziet de rechtbank zonder nadere toelichting – die ontbreekt – niet in hoe de AVG een grondslag kan bieden. Uit de verplichtingen die op een verwerkingsverantwoordelijke rusten uit hoofde van de artikelen 9 en 35 AVG vloeit geen rechtsregel voort die het Spaarne gasthuis verplicht DNA-materiaal af te staan.

Dan het beroep van de man op artikel 8 EVRM, meer concreet op zijn uit dat artikel voortvloeiende recht om te weten van wie hij biologisch afstamt. De rechtbank overweegt dat het recht op informatie over de biologische afstamming weliswaar sterk is, maar niet absoluut. Eveneens door artikel 8 EVRM beschermde rechten van anderen kunnen daartegenover staan, zoals in dit geval het recht van de echte kinderen op bescherming van hun privé- en familielevens (immers komt door een mogelijke vaststelling van biologische afstamming hun familiegeschiedenis er anders uit te zien). In zo'n geval dient, volgens de rechtspraak van het EHRM, door middel van een belangenafweging te worden vastgesteld welk van deze rechten zwaarder weegt. Vervolgens overweegt de rechtbank, met verwijzing naar Europese en Nederlandse rechtspraak, dat het essentiële belang bij het verkrijgen van informatie over de biologische afstamming, is gelegen in het kunnen vormen en ontwikkelen van een eigen identiteit en persoonlijkheid.[1] En daar stuit de vordering van de man op af.

Aan zijn afstamming heeft hij zelf nooit getwijfeld. Hij heeft, blijkens zijn eigen stellingen, vanaf zijn jeugd openheid van zaken gekregen van zijn moeder en veelvuldig contact gehad met de 'vader' voorafgaand aan diens overlijden. Pas toen bleek dat de man niet meedeelde in de nalatenschap, en vervolgens (in de eerste procedure) bleek dat vaststelling van het wettelijk ouderschap niet mogelijk is omdat hij al twee juridische ouders heeft, is door de man een beroep op informatie over zijn biologische afstamming gedaan. Het hof heeft (in de tweede procedure) dit beroep afgewezen en geoordeeld dat de man voor zijn verzoek om medewerking aan het verkrijgen van DNA-bewijs onvoldoende rechtvaardiging heeft gegeven in relatie tot zijn persoonlijke identiteit en ontwikkeling.

Ook in deze vierde procedure blijkt dat het belang van de man niet zozeer is gelegen in het ontwikkelen van zijn eigen identiteit en persoonlijkheid, maar in het feit dat hij de positieve uitkomst van het DNA-onderzoek wil gebruiken om alsnog aanspraak te maken op de nalatenschap. De rechtbank stelt vast dat het hof zich over dit belang al uitdrukkelijk heeft

gebogen. Het overwoog dat het in dezen toepasselijke Nederlands recht (art. 4:10 lid 3 BW) geen aanknopingspunt biedt voor een erfrechtelijke aanspraak op grond van louter biologische verwantschap in combinatie met ‘family life’. Het hof heeft daarom geoordeeld dat de door de man gestelde mogelijke erfrechtelijke aanspraak een ontoereikende grondslag vormt voor de verlangde vaststelling van biologisch vaderschap.

Nu door de man in de onderhavige procedure geen nieuwe of andere punten of argumenten naar voren zijn gebracht, wijst de rechtbank zijn vordering af. De man heeft in relatie tot de ontwikkeling van zijn persoonlijke identiteit en ontwikkeling onvoldoende aangevoerd om te kunnen concluderen dat zijn recht op informatie omtrent zijn afstamming thans zwaarder dient te wegen dan het recht van de echte kinderen op bescherming van hun privéleven.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] In het vonnis staat de betreffende rechtspraak genoemd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:11983

Zaaknummer: C/15/325691 / HA ZA 22-142

Rechters: H.A. Pott Hofstede

Advocaten: B. Wernik en Özdemir, Y. Y. Özdemir

Wetsartikelen: 1:207 BW, 4:10 BW, 7:458a BW, 8 EVRM, 14 EVRM, 9 AVG en 35 AVG

RECHTSPRAAK

Wkkgz niet van toepassing als geschil geen betrekking heeft op behandelovereenkomst.

De commissie verklaart zich met betrekking tot een verzoek tot beoordeling van een uitspraak van de klachtencommissie niet bevoegd, en verklaart patiënte niet-ontvankelijk met betrekking tot het verzoek tot opname van beeldmateriaal in de folder en op de site van de zorgaanbieder.

Feiten

Een patiënte heeft een klacht ingediend bij de klachtencommissie van de zorgaanbieder. De uitspraak die daaruit is voortgevloeid is (kennelijk) op enig moment herzien. Patiënte vindt dat die herziening ongewenste gevolgen heeft voor de eerdere uitspraak. Zij eist dat de herziene uitspraak wordt aangevuld met een duidelijke uitspraak over de wenselijkheid van het plaatsen van beeldend materiaal van de door haar ondergane behandeling in de folder en op de site van de zorgaanbieder. De zorgaanbieder geeft aan de input van de patiënte om de informatievoorziening te verbeteren te begrijpen en te waarderen. Zij voert aan dat binnen de context van de omstandigheden, zoals de lange wachtlijst, de werkdruk en het doel om zo veel mogelijk patiënten zo goed en zorgvuldig mogelijk te helpen, de informatievoorziening is verbeterd. Ook licht de zorgaanbieder toe op welke wijze dat is gebeurd: alle voorstellen zijn overwogen en geheel of gedeeltelijk (aangepast) overgenomen en patiënte heeft daarover uitleg gekregen. Alles overziend concludeert de zorgaanbieder dat de klacht over de verbetering van de informatievoorziening zeer serieus is opgepakt.

Oordeel

Nadat partijen ter zitting zijn verschenen en een toelichting hebben gegeven, beoordeelt de commissie (pas) of zij zich wel kan en mag uitlaten over het geschil. Zij overweegt daartoe dat de commissie op grond van artikel 3 lid 1 van het reglement tot taak heeft alle geschillen tussen patiënten en de zorgaanbieder te beslechten voor zover deze betrekking hebben op de totstandkoming of de uitvoering van gesloten behandelingsovereenkomsten. De commissie

concludeert dat zij niet bevoegd is om een oordeel te geven over een uitspraak van een klachtencommissie gedaan in het kader van de interne klachtenprocedure en ook geen oordeel kan geven over hetgeen is besproken in het kader van een interne klachtenprocedure. Het gedeelte van het geschil dat betrekking heeft op het opnemen van beeldmateriaal met betrekking tot de bij cliënte uitgevoerde behandeling in de folder en op de site ziet op een aanpassing van het beleid van de zorgaanbieder. De Wkkgz is in dit kader niet van toepassing, zodat de commissie patiënte ten aanzien van deze klacht niet-ontvankelijk verklaart.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 02-02-2022

Zaaknummer: 1206121/130349

RECHTSPRAAK

Voortzetting rechterlijke machtiging voor betrokkene die lijdt aan anorexia nervosa.

Rechterlijke machtiging tot voortzetting van een verblijf als bedoeld in de Wzd voortgezet vanwege ernstig nadeel als gevolg van eetstoornis.

Feiten

Bij betrokkene is sprake van meerdere psychische stoornissen die dezelfde gedragsproblemen of regieproblemen veroorzaken als een psychogeriatrische aandoening en/of verstandelijke handicap in de zin van de Wzd. De benodigde zorg en het ernstig nadeel zijn vergelijkbaar met die van betrokkenen bij wie sprake is van een psychogeriatrische aandoening en/of een verstandelijke handicap.

Het gedrag van betrokkene leidt als gevolg hiervan tot ernstig nadeel. Het ernstig nadeel is gelegen in levensgevaar, ernstig lichamelijk letsel en ernstige psychische schade. Uit de incidentenlijst en de medische verklaring is gebleken dat zich in het verdere verleden en ook in het afgelopen jaar diverse (ernstige) incidenten hebben voorgedaan. De zorgbehoefte van betrokkene sluit daarmee aan bij de zorg en begeleiding die het beste kunnen worden geboden in een Wzd-setting.

Oordeel

De rechtbank is van oordeel dat het voortzetten van de rechterlijke machtiging noodzakelijk en geschikt is om het ernstig nadeel af te wenden. Het is op dit moment een te grote stap om de rechterlijke machtiging af te wijzen. Uit de voorgeschiedenis van betrokkene, het verloop van de behandeling en de voorgevallen incidenten kan worden geconcludeerd dat betrokkene vanuit haar autismespectrumstoornis en bijkomende complexe problematiek nog steeds langdurige en intensieve begeleiding nodig heeft. De rechtbank ziet daarom ook geen aanleiding om het verzoek toe te wijzen voor een kortere periode dan is verzocht. Er zijn geen minder ingrijpende mogelijkheden om het ernstig nadeel te voorkomen of af te wenden.

Gebleken is dat betrokkene zich verzet tegen voortzetting van het verblijf. Op het moment dat

de spanningen oplopen, weigert betrokkene zorg en is ze in het verleden meerdere keren weggelopen.

De rechtbank is van oordeel dat is voldaan aan de criteria voor een rechterlijke machtiging tot voortzetting van een verblijf als bedoeld in de Wzd. De machtiging zal worden verleend voor de verzochte duur van twaalf maanden.

mr. A.M. De Nijs

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-01-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:218

Zaaknummer: C/10/650449 / FA RK 23-27

Rechters: J.M.L. van Mulbregt

Advocaten: P. Lettinga

Wetsartikelen: 24 Wzd

RECHTSPRAAK

Geschil ouders over deelname kind aan Rijksvaccinatieprogramma.

Moeder hangt een bijbels-holistische en antroposofische levenswijze aan. Het hof oordeelt dat deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma zowel in het algemeen belang, als in het belang van het kind is.

Feiten

Moeder wil niet dat haar kind deelneemt aan het Rijksvaccinatieprogramma.

De vader heeft aan de rechtbank vervangende toestemming verzocht en verkregen om vanuit het Rijksvaccinatieprogramma de minderjarige te laten vaccineren voor de vijf maanden-, elf maanden-, veertien maanden- en vier jaar-vaccinaties.

Oordeel

Volgens artikel 1:253a lid 1 van het Burgerlijk Wetboek (BW) kunnen geschillen omtrent de gezamenlijke uitoefening van het gezag op verzoek van de ouders of van een van hen aan de rechter worden voorgelegd.

Overwogen wordt dat deelname aan het Rijksvaccinatieprogramma in het belang van het kind is. De moeder heeft onvoldoende onderbouwd dat het voorgaande niet het geval is. Ook het feit dat moeder een bijbels-holistische en antroposofische levenswijze heeft, doet hier niet aan af.

mr. E. Lam

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2693

Zaaknummer: 200.314.291/01

Rechters: A. Zonneveld, A.A.F. Donders en F.A.M. Schoenmaker

Advocaten: D.K.P.K. el Fadili en G.A. Nandoe Tewarie

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Berisping voor verzekeringsarts, omdat het verrichte onderzoek en de rapportage niet voldoen aan de daaraan te stellen eisen.

Een verzekeringsarts schiet ernstig tekort bij het uitbrengen van een medische rapportage in het kader van een deskundigenoordeel. Zo heeft zij haar rapportage slechts gebaseerd op de informatie die zij van de bedrijfsarts heeft verkregen, terwijl het in het kader van een deskundigenoordeel juist van belang is dat een verzekeringsarts van het UWV een onafhankelijk oordeel afgeeft. Verder is de conclusie niet onderbouwd en is klager niet in de gelegenheid gesteld om zijn visie te geven. De verzekeringsarts heeft tijdens de tuchtprocedure op geen enkele manier verweer tegen de klacht gevoerd en is niet op de zitting verschenen. Zij heeft aldus geen verantwoording afgelegd en het RTG heeft geen inzicht gekregen in de persoon van de verzekeringsarts.

Feiten

Klager, geboren in 1965, was in 2012 als financieel directeur werkzaam bij bedrijf E, hierna: het bedrijf. Sinds 12 december 2012 kon klager door ziekte zijn eigen werk niet volledig doen. Op 18 juni 2013 heeft verweerster een medische rapportage over klager uitgebracht in het kader van een deskundigenoordeel.

Voor zover relevant bevat de rapportage het volgende (inclusief schrijffouten):

'(...)

Datum onderzoek: 18-6-13 Vraagstelling.

Zijn er benutbare mogelijkheden?

Overleg ba (...) 18-6-13:

Belanghebbende heeft erg hard gewerkt, heeft zich over de kop gewerkt. Er is sprake van een burn-out

(...)

Overwegingen Va: Er zijn wel benutbare mogelijkheden, hij voldoet niet aan het MAOC criteria, er is geen sprake van GBM, belanghebbende [het RTG leest: belastbaarheid] inkaart brengen en evntueel AD onderzoek.

Diagnose 8P61 Burn-out

Belanghebbende is een 47-jarige man, die uitviel met psychische klachten tgv een te grote draaglast die zijn draagkracht te boven ging. Gezien de verkregen informatie van de bedrijfsarts kan er worden gesteld dat er nog beperkingen zijn op het psychisch vlak. Echter de beperkingen zijn niet dusdanig dat belanghebbende voldoet aan het medisch arbeidsongeschiktheids criterium mbt benutbare mogelijkheden. Er zijn benutbare mogelijkheden die in kaart dienen te worden gebracht, waarbij de beperkingen mbt het persoonlijk/sociaal functioneren worden omschreven.

Conclusie

Er zijn benutbare mogelijkheden.

(...)'

Verweerster heeft – ondanks een tweetal herinneringsbrieven – geen verweerschrift ingediend. In de periode daarna heeft zij telefonisch contact gehad met het secretariaat van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) te Amsterdam en aangegeven niet meer als arts werkzaam te zijn en niet meer ingeschreven te staan in het BIG-register.

Verweerster is vervolgens per brief ervan op de hoogte gesteld dat de zaak op de openbare zitting van 9 december 2022 zou worden behandeld. Daarbij was klager aanwezig. Verweerster is niet verschenen.

Klacht

Klager verwijt verweerster dat zij haar onderzoek onzorgvuldig en in strijd met het professionele handelen heeft verricht en dat de rapportage onzorgvuldig is opgesteld.

Klager stelt dat verweerster de rapportage op basis van onvolledige stukken heeft opgemaakt, dat zij geen zelfstandig onderzoek heeft gedaan en dat zij klager niet heeft gesproken. Bovendien is klager niet in de gelegenheid gesteld om zijn visie en mening te geven.

Doordat verweerster geen verweerschrift heeft ingediend en niet ter zitting is verschenen, is haar verweer onbekend.

Oordeel

Het RTG overweegt ten aanzien van de klacht het volgende.

Volgens vaste rechtspraak toetst de tuchtrechter aan de hand van de bekende vijf criteria waaraan een rapportage dient te voldoen. Daarnaast toetst de tuchtrechter volgens vaste rechtspraak ten volle of het onderzoek uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de toets der kritiek kan doorstaan en worden de in de rapportage neergelegde conclusies getoetst aan het criterium of de rapporteur in redelijkheid tot zijn conclusies heeft kunnen komen. Daarbij komt dat de rapporteur binnen de grenzen van zijn deskundigheid moet zijn gebleven.

Uit de medische rapportage blijkt dat verweerster klager zelf niet heeft gezien en onderzocht. Het RTG is van oordeel dat het kwalijk is dat verweerster dat heeft nagelaten en haar rapportage slechts gebaseerd heeft op informatie die zij van de bedrijfsarts heeft verkregen. Zij had als een redelijk handelende en redelijk zorgvuldige verzekeringsarts klager zelf moeten zien en onderzoeken om zijn klachten en/of beperkingen goed te kunnen beoordelen, alsook om vervolgens te kunnen concluderen dat er benutbare mogelijkheden waren. Immers, juist in het kader van een deskundigenoordeel is het van belang dat de verzekeringsarts van het UWV een onafhankelijk oordeel afgeeft. Verweerster heeft verder nagelaten om haar conclusie te onderbouwen en heeft in haar rapportage niet gemotiveerd waarom er naar haar oordeel benutbare mogelijkheden waren. Ten slotte is klager niet in de gelegenheid gesteld om zijn visie en mening te geven.

Concluderend verklaart het RTG de klacht gegrond. Het RTG acht de maatregel van een berisping in dit geval passend en geboden. Daarbij overweegt het RTG dat verweerster ernstig tekort is geschoten bij het uitbrengen van de medische rapportage over klager. Door geen verweer te voeren en niet ter zitting te verschijnen heeft zij geen verantwoording aan klager en het RTG afgelegd. Daarbij heeft het RTG geen inzicht gekregen in de persoon van de verweerster.

mr. K.S. Waldron

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 20-01-2023

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2023:10

Zaaknummer: A2022/4231

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Het gebruikmaken in een incassoprocedure van een factuur met daarop een summiere specificatie van de verleende zorg is geen schending van de AVG of de geheimhoudingsplicht. De vordering tot schadevergoeding wegens schending privacy wordt afgewezen.

Een patiënte stelt dat het gebruik van de factuur van een zorgaanbieder met daarop een specificatie van de door haar ondergane medische behandeling in een incassotraject en een daaropvolgende gerechtelijke incassoprocedure een inbreuk op haar privacy vormt. Zij vordert vergoeding van de daardoor door haar geleden schade en vernietiging van het medisch dossier. Het hof volgt haar daarin niet: van een inbreuk op de privacy is geen sprake en de incassant beschikt ook niet over het medisch dossier.

Feiten

Patiënte heeft een medische behandeling ondergaan bij Stichting Medisch Centrum X waarvoor haar een factuur ten bedrage van € 320 is toegezonden. Infomedics heeft patiënte, nadat zij had nagelaten de betreffende factuur te voldoen, hiervoor op 28 december 2018 een betalingsherinnering toegezonden waarop als omschrijving van de door X verrichte diensten staat vermeld '099899060 1 of 2 polikliniekbezoeken/consultaties op afstand bij hartfalen of andere hartaandoening'. Patiënte heeft de declaratie ook naar aanleiding van deze betalingsherinnering niet voldaan.

X heeft daarna haar vordering op patiënte, inclusief rente en kosten, gecedeerd aan Infomedics Finance B.V. Infomedics heeft vervolgens in rechte betaling van de factuur gevorderd en daartoe de betalingsherinnering in het geding gebracht. Bij deeleindvonnis van 4 februari 2020 heeft de rechtbank de vorderingen van Infomedics in conventie toegewezen, omdat patiënte de vorderingen van Infomedics en de gestelde cessie niet dan wel

onvoldoende heeft betwist. Van dit oordeel is patiënte niet (tijdig) in hoger beroep gekomen, zodat het daarin vervatte oordeel over de cessie het hof verder tot uitgangspunt dient. In reconventie heeft de rechtbank bij mondelinge uitspraak van 16 december 2020, neergelegd in het proces-verbaal van diezelfde datum, de vorderingen van patiënte afgewezen. Volgens de rechtbank heeft zij onvoldoende onderbouwd waarom Infomedics jegens haar onzorgvuldig/onrechtmatig heeft gehandeld door op de factuur en de aanmaningen een korte aanduiding van de door haar ondergane behandeling te vermelden. Ook het gebruik ervan in een gerechtelijke procedure is niet onrechtmatig, nu op partijen de verplichting rust hun vorderingen te onderbouwen met onderliggende stukken, in dit geval de factuur. De vordering tot vernietiging van het medisch dossier is door de rechtbank afgewezen omdat patiënte niet heeft aangetoond dat zij daarbij voldoende belang heeft en van een schending van de geheimhoudingsplicht evenmin is gebleken.

Oordeel

Ten aanzien van de eerste vier grieven, die zien op de rechtmatigheid van de vermelding van de medische behandeling op de factuur en de betalingsherinnering en op het gebruik van deze stukken in rechte, volgt het hof de stellingen van patiënte niet. Op grond van artikel 1 lid 1 sub c onder 2 van Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg) is ook de natuurlijke persoon of rechtspersoon die namens, ten behoeve van of in verband met het verlenen van zorg door een zorgaanbieder tarieven in rekening brengt, aan te merken als zorgaanbieder. De stelling van patiënte dat daarvan geen sprake is, omdat Infomedics haar vorderingen instelt uit hoofde van cessie, treft geen doel; dit gegeven laat immers onverlet dat Infomedics ook zelf als zorgaanbieder kwalificeert, nu de vordering, zo zij al niet namens of ten behoeve van X is ingediend, in ieder geval verband houdt met het verlenen van zorg. Dat wordt niet anders doordat, zoals patiënte ter zitting nog naar voren bracht, Infomedics op haar beurt weer zou optreden uit hoofde van lastgeving door Infomedics Finance B.V. Op grond van artikel 38 lid 2 Wmg dienen zorgaanbieders een tarief in rekening te brengen onder vermelding van de daarbij behorende prestatieomschrijving. Infomedics heeft onbetwist gesteld dat de op de factuur omschreven prestatieomschrijving is vastgesteld door de Nederlandse Zorgautoriteit en voortvloeit uit de wet (art. 38, lid 2 en 3 Wmg). Naar het oordeel van het hof heeft Infomedics op juiste en gerechtvaardigde wijze uitvoering gegeven aan deze (wettelijke) verplichting, door de (zeer) beknopte vermelding van de verrichte zorgprestatie op de factuur en de betalingsherinnering. Het gebruik daarvan in rechte is eveneens rechtmatig, gelet op het bepaalde in artikel 9 lid 2 sub f en g AVG, nu dit noodzakelijk is voor de instelling, uitoefening en onderbouwing van een rechtsvordering en voorts proportioneel. De andere (formele) bezwaren die patiënte heeft genoemd, wat daarvan zij, leiden niet tot een andere conclusie. Dientengevolge is het verwerkingsverbod zoals dat is neergelegd in artikel 9 lid 1 AVG op

Infomedics niet van toepassing.

Het hof voegt hieraan ten overvloede toe dat de op zichzelf begrijpelijke bezwaren die patiënte heeft tegen de openbaring van gegevens omtrent haar behandeling (die inderdaad zeer persoonlijk zijn) onvoldoende zwaarwegend zijn om af te wijken van de afweging die de wetgever heeft gemaakt.

De grief die betrekking heeft op de afwijzing van de vordering tot vernietiging van het medisch dossier faalt eveneens. Infomedics heeft voldoende gemotiveerd betwist dat zij beschikt over het medisch dossier van patiënte. Patiënte heeft onvoldoende gesteld om te kunnen aannemen dat Infomedics van [X] meer heeft ontvangen dan slechts de omschrijving van de verrichte behandeling en zij heeft daarvan ook niet specifiek bewijs aangeboden. Haar vordering tot vernietiging van het medisch dossier door Infomedics dient reeds op die grond te worden afgewezen.

Ook overigens heeft appellante geen concrete feiten te bewijzen aangeboden die tot een ander oordeel in deze zaak aanleiding zouden kunnen geven. Het algemeen geformuleerde bewijsaanbod wordt verworpen.

Alle grieven falen. Het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep en veroordeelt patiënte uitvoerbaar bij voorraad in de kosten van het geding in hoger beroep.

mr. C.W.M. Verberne

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:48

Zaaknummer: 200.292.254/01

Rechters: J.F. Aalders, P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten en M. Kremer

Advocaten: F.A.J.H. de Lugt en H.R. Yücesan

Wetsartikelen: 1 Wmg en 9 AVG

RECHTSPRAAK

Voorwaardelijke schorsing na aangaan liefdesrelatie met jeugdige blijft in stand.

Het College beslist dat de grenzen van de professionele relatie ver te buiten zijn gegaan door het aangaan van een relatie met een jeugdige. Deze beslissing blijft in beroep in stand. Er is geen sprake van bijkomende (zwaarwegende) omstandigheden die uitsluiting van bewijs rechtvaardigen.

Feiten

De jeugdzorgprofessional was werkzaam als gedragswetenschapper bij een justitiële jeugdinrichting (JJI).

Klager, de JJI, verwijt de jeugdzorgprofessional dat zij in de tijd dat zij werkzaam was in de justitiële jeugdinrichting een affectieve liefdesrelatie is aangegaan met een kwetsbare jeugdige die aan haar zorg was toevertrouwd.

De jeugdzorgprofessional heeft op eigen verzoek ontslag ingediend.

Oordeel

Uit het onderzoeksrapport komt naar voren dat de jeugdzorgprofessional en de jeugdige meerdere grensoverschrijdende gedragingen bespraken in gemonitorde telefoongesprekken. De gesprekken tussen de jeugdige en de jeugdzorgprofessional zijn gemonitord, omdat het vermoeden bestond dat de jeugdige nog steeds contact onderhield met de jeugdzorgprofessional. Overwogen wordt dat op basis hiervan is komen vast te staan dat de jeugdzorgprofessional een affectieve liefdesrelatie met de jeugdige is aangegaan. De jeugdzorgprofessional heeft niet onmiddellijk ontslag genomen toen zij merkte dat zij gevoelens voor de jeugdige kreeg.

Voldoende is komen vast te staan dat de gesprekken zijn gemonitord met het oog op de orde en veiligheid binnen de justitiële jeugdinrichting. Een tuchtprocedure kent een vrij

bewijsstelsel en het algemene belang tot waarheidsvinding en het belang dat partijen hebben hun stelling in rechte aannemelijk te kunnen maken, weegt in beginsel zwaarder dan het belang van uitsluiting van (onrechtmatig verkregen) bewijs. Slechts indien sprake is van bijkomende (zwaarwegende) omstandigheden, is uitsluiting van bewijs gerechtvaardigd (HR 18 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:942). Hiervan is geen sprake.

De maatregel, voorwaardelijke schorsing voor de duur van één jaar, wordt gehandhaafd.

mr. E. Lam

Instantie: College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 02-01-2023

Zaaknummer: 22.004B

RECHTSPRAAK

Verblijf minderjarige, die binnenkort meerderjarig wordt, in gesloten jeugdhulp in afwachting van passende vervolgplek.

Geruime tijd is tevergeefs gezocht naar een passende GGZ-accommodatie. De gemeente is verantwoordelijk voor het realiseren van een passende vervolgplek.

Feiten

De minderjarige verblijft in een gesloten jeugdzorg-accommodatie.

Nu de minderjarige bijna de leeftijd van 18 jaar bereikt, en dus meerderjarig wordt, dreigt zij op straat te komen staan. Het is nog niet gelukt een passende vervolg woonplek te vinden.

Het risico op acuut levensgevaar, zoals suicide, is te groot als de zij niet in de gesloten accommodatie kan verblijven. De gecertificeerde instelling die belast is met de voogdij over de minderjarige (binnenkort meerderjarige) verzoekt daarom om het verlenen van een (vervolg)machtiging gesloten jeugdhulp.

Oordeel

De kinderrechter kan op grond van artikel 6.1.2, tweede en vierde lid Jeugdwet voor maximaal zes maanden een machtiging verlenen voor een jeugdige die 18 jaar is.

Wegens zorgen om de veiligheid van de minderjarige acht de kinderrechter het noodzakelijk dat de zij in de gesloten accommodatie verblijft. De gemeente wordt aangewezen als verantwoordelijke voor het realiseren van een passende vervolg woonplek. Dit zal de gemeente op korte termijn moeten doen omdat de onduidelijkheid over het woonperspectief voor de minderjarige heel zwaar is en ertoe leidt dat haar veiligheid in het geding is.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:14574

Zaaknummer: C/09/639542 / JE RK 22-2580

Rechters: H.M. Boone

Advocaten: J. Gravesteijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoger beroep bekkenbodemmatjes. Vereenzelviging, verval en verjaring door hof beoordeeld. Nu deskundigenbericht om gebrekkigheid te beoordelen.

Vrouwen bij wie een synthetisch mesh-implantaat (bekkenbodemmatje) in het lichaam is aangebracht, hebben ernstige gezondheidsklachten. Zij stellen de producent aansprakelijk op grond van productaansprakelijkheid en onrechtmatige daad. Een aantal vorderingen op grond van productaansprakelijkheid is vervallen dan wel verjaard, maar geen van de vorderingen uit onrechtmatige daad is verjaard. Voor beantwoording van de vraag of de bekkenbodemmatjes gebrekkig waren, heeft het hof behoefte aan voorlichting door een deskundige.

Feiten

In deze zaak gaat het (in hoger beroep nog) om 34 vrouwen die in de periode 2005-2014 een operatie hebben ondergaan. Bij hen is een synthetisch mesh-implantaat in het lichaam aangebracht, ook wel bekkenbodemmatje genoemd. Dat is een medisch hulpmiddel dat wordt gebruikt in het bekkenbodemgebied om verzakkingsklachten van de blaas, baarmoeder, vagina, darmen, rectum, of ongewild urineverlies te verhelpen, door het natuurlijke weefsel te ondersteunen, te overbruggen of te versterken. De vrouwen hebben ernstige gezondheidsklachten gekregen, volgens hen als gevolg van de implantaten. De implantaten zijn ontwikkeld, geproduceerd, gedistribueerd en verhandeld door vennootschappen die deel uitmaken van het concern Johnson & Johnson.

De vrouwen vorderen een verklaring voor recht dat de vennootschappen ieder voor zich en gezamenlijk (hoofdelijk) aansprakelijk zijn, en vergoeding van hun schade met verwijzing naar een schadestaatprocedure. Zij beroepen zich primair op productaansprakelijkheid (art. 6:185 BW e.v.) en subsidiair op onrechtmatige daad. Volgens de vrouwen zijn de implantaten gebrekkig en/of zijn de producten op onrechtmatige wijze vervaardigd/verhandeld. De

vennootschappen hebben relevante informatie achtergehouden met betrekking tot het gebruik van de bekkenbodematjes en deze zijn onveilig, omdat het gebruikte materiaal polypropyleen niet in het menselijk lichaam aangebracht mag worden, aldus de vrouwen.

De rechtbank wees zes vorderingen toe, waartegen Johnson & Johnson geen hoger beroep instelde. De vrouwen wiens vordering door de rechtbank werd afgewezen (meestentijds wegens verjaring), stelden hoger beroep in.

Oordeel

Het hof beoordeelt achtereenvolgens de bevoegdheid van de Nederlandse rechter (die is bevoegd), welk recht van toepassing is (Nederlands recht), of de rechtbank onherroepelijk heeft beslist over de gebrekkigheid van de bekkenbodematjes (dat is niet het geval voor de vrouwen in hoger beroep) en of de vennootschappen aansprakelijk zijn, nu dat de uitkomst is van procedures in de Verenigde Staten en er vanwege een ondoorzichtige concernstructuur sprake is van vereenzelviging (daarvan is geen sprake c.q. dat wordt onvoldoende onderbouwd).

Vervolgens buigt het hof zich over het verval (art. 6:191 lid 2 BW) en de verjaring (art. 6:191 lid 1 BW) op grond van productaansprakelijkheid. Van vier vrouwen is de vordering vervallen en van één vrouw verjaard. Van deze vijf vrouwen onderzoekt het hof vervolgens of hun vordering uit onrechtmatige daad is verjaard (art. 3:310 lid 1 BW), en dat is niet het geval. Daarmee komt het hof toe aan de inhoudelijke beoordeling van de vorderingen.

Of de door de vennootschappen in het verkeer gebrachte producten gebrekkig zijn, kan het hof niet beantwoorden zonder deskundige voorlichting. Het hof heeft daaraan dan ook behoefte, in de eerste plaats om te beoordelen of de verschillende producten – kort gezegd – ten tijde van de respectievelijke operatiedatums de veiligheid boden die daarvan mocht worden verwacht. Als dat naar het oordeel van de deskundige bij één of meer van de producten niet zo is en deze producten dus als gebrekkig moeten worden aangemerkt, is vervolgens een deskundig oordeel nodig om de vraag te kunnen beantwoorden of de gezondheidsklachten van de vrouwen het gevolg zijn van de gebrekkigheid van het bij hen geïmplanteerde product, aldus het hof. In verband met de omvang van de procedure en de hoeveelheid vorderingen, en ter beteugeling van de omvang en kosten van het onderzoek, beperkt het hof het deskundigenonderzoek vooralsnog tot de eerste vraag (naar de gebrekkigheid van de producten).

Het hof verwijst de zaak naar de rol voor partijen om zich uit te laten over de persoon van de deskundige en de vraagstelling, en houdt iedere verdere beslissing aan.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:8463

Zaaknummer: 200.290.755

Rechters: R.A. Dozy, M. Beekhoven van den Boezem en J. Sap

Advocaten: mr. ir. J.P.M. Simons en J.J. van der Goen

Wetsartikelen: 6:186 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Een door het RTG opgelegde schorsing van een verpleegkundige vanwege grensoverschrijdend gedrag wordt in hoger beroep omgezet naar een schorsing van de bevoegdheid de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen voor de duur van twaalf maanden, wegens een onzorgvuldig geformuleerd dictum van het RTG.

In hoger beroep is een schorsing van een verpleegkundige voor de duur van 12 maanden waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar met voorwaarden door het CTG omgezet in een schorsing van de bevoegdheid de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen voor de duur van twaalf maanden waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar. Aanleiding voor het beroep van de IGJ was de manier waarop de maatregel in het dictum van de beslissing van het RTG is geformuleerd. Alhoewel het beroep slaagt, heeft de IGJ naar het oordeel van het CTG bij haar afweging om al dan niet in beroep te gaan – in verhouding tot het beoogde doel – onvoldoende oog gehad voor de nadelige gevolgen die haar beslissing zou kunnen hebben voor het (werkzame) leven van verweerder. Het CTG heeft bepaald dat de proeftijd en het onvoorwaardelijk opgelegde deel van de maatregel ingaan op de dag van de uitspraak van de beslissing van het RTG, namelijk op 6 juli 2022. Dit betekent dat het onvoorwaardelijke deel van de maatregel op 7 januari 2023 is geëindigd.

Feiten

Verweerder, verpleegkundige acute psychiatrie, werkt sinds 1995 in de GGZ en sinds 1 september 2017 bij een GGZ-zorgaanbieder als verpleegkundige specialist. In oktober 2018 heeft hij de EMDR-basistraining gevolgd. Eén van de cliënten van verweerde betrof een 37-jarige vrouw, gediagnosticeerd met PTTTS en bekend met eetstoornissen, angststoornis, drugsgebruik en een postnatale depressie. Daarnaast kwam zij uit een problematische relatie met seksueel misbruik en huiselijk geweld. De behandelrelatie startte begin 2018, waarbij verweerder de persoonlijk begeleider was van de vrouw en zij elkaar wekelijks spraken. Na haar verhuizing naar haar eigen woning bleef verweerder ambulante begeleiding tot 17 januari 2019. Verweerder en de vrouw kregen in de zomer van 2018 een affectieve relatie. In dat verband heeft verweerder in juli 2018 geholpen met klussen in het huis van cliënte. Verweerder heeft brieven voor haar geschreven voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning en een urgentieverklaring

voor een woning. Hij heeft haar ook een foto gestuurd van zijn kinderen. Verweerder start op 16 oktober 2018 met EMDR therapie bij de vrouw thuis. Hij heeft deze behandeling zelf geïnitieerd en de start niet afgestemd met de regiebehandelaar. In het dossier zijn niet alle behandelmomenten genoteerd. Verweerder en de vrouw hebben veelvuldig WhatsApp contact. Verweerder erkent dat op enig moment de grenzen begonnen te vervagen en heeft om die reden in januari 2019 afstand genomen van de vrouw. In juli 2019 heeft verweerder het voorgaande bij zijn werkgever gemeld, die een melding bij de IGJ heeft gedaan en het dienstverband met verweerder per 1 december 2019 heeft beëindigd. Verweerder is onder behandeling bij een psychotherapeut.

Klacht

De IGJ heeft een klacht ingediend tegen verweerder, wegens het overschrijden van de professionele grenzen en het op onzorgvuldige wijze uitvoeren van de EMDR-therapie bij de vrouw.

Standpunt verpleegkundige

Verweerder heeft de klacht en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen grotendeels erkend.

Oordeel RTG

Het RTG heeft de klacht in alle onderdelen gegrond verklaard en verweerder daarvoor een maatregel van schorsing voor de duur van 12 maanden waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar met voorwaarden opgelegd. Als bijzondere voorwaarde zal worden

bepaald dat verweerder gedurende de proeftijd een supervisietraject zal volgen waarbij de supervisie is gericht op bewustwording van het thema afstand en nabijheid en het overschrijden van de persoonlijke en professionele grenzen binnen of vlak na een behandelrelatie en het herkennen van signalen die mogelijk leiden tot overschrijding van de professionele grenzen.

Oordeel CTG

Het beroep van de IGJ is uitsluitend gericht tegen de manier waarop de maatregel in het dictum van de beslissing van het RTG is geformuleerd. De IGJ vindt de formulering van de deels voorwaardelijk opgelegde maatregel van schorsing en de bijzondere voorwaarden die daaraan gekoppeld zijn onvoldoende duidelijk. Het beroep van de IGJ treft doel. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) is van oordeel dat de door het RTG opgelegde maatregel zorgvuldiger geformuleerd had moeten worden.

Allereerst is de maatregel niet in overeenstemming met de wet (geformuleerd). In plaats van: 'legt op de maatregel van schorsing van de inschrijving van verweerder in het BIG-register (...)' had conform artikel 48, lid 1 onder d Wet BIG in het dictum moeten staan: 'legt op de maatregel van schorsing van de bevoegdheid de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen (...)'. Ook bevat de bijzondere voorwaarde in het dictum een kennelijke verschrijving. Er staat 'intervisietraject' in plaats van 'supervisietraject'.

Verder onderschrijft het CTG dat de door het RTG vastgestelde voorwaarden onvoldoende concreet en specifiek zijn geformuleerd. Dit kan het moeilijker maken voor de IGJ om invulling te geven aan haar toezichthoudende taak. Het CTG merkt in dit verband echter wel op dat het enkele feit dat een dictum van een tuchtrechtelijke beslissing niet (precies) is toegesneden op de toezichthoudende taak van de IGJ, niet maakt dat een (formele) beroepsprocedure vanuit de IGJ steeds gerechtvaardigd is. Naar het oordeel van het CTG heeft de IGJ in dit geval bij haar afweging om al dan niet in beroep te gaan – in verhouding tot het beoogde doel – onvoldoende oog gehad voor de nadelige gevolgen die haar beslissing zou kunnen hebben voor het (werkzame) leven van verweerder. Aan de evenredigheidseis is niet voldaan. Dit geldt eens te meer, omdat verweerder en zijn gemachtigde zich steeds samenwerkingsgericht hebben opgesteld en aan de IGJ een constructief voorstel hebben gedaan voor de manier waarop de bijzondere voorwaarde concreet met een supervisietraject kon worden ingevuld. De IGJ had met dit voorstel – ondanks het onduidelijke dictum – voldoende mogelijkheden om de aan verweerder opgelegde maatregel (toch) te kunnen handhaven.

Het CTG ziet aanleiding om, zoals verweerder heeft verzocht, het tijdsverloop van de

beroepsprocedure in mindering te brengen op het onvoorwaardelijke deel van de door het RTG opgelegde maatregel.

Het CTG acht het onwenselijk dat verweerder, die zelf heeft berust in de beslissing van het RTG, de dupe wordt van een beroepsprocedure, die is ingegeven door een formele kwestie waar verweerder geen aandeel in heeft gehad, namelijk een door het RTG onzorgvuldig geformuleerd dictum. Verder is het CTG er op grond van de mondelinge toelichting van verweerder op de zitting in beroep van overtuigd dat verweerder zich ervan bewust is dat en hoe hij zijn professionele grenzen beter kan bewaken in zijn werkzame leven en dat hij zich zal houden aan de bijzondere voorwaarden van het voorwaardelijke deel van de opgelegde maatregel. Het CTG zal tegen die achtergrond aan verweerder opleggen een maatregel van schorsing van de bevoegdheid de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen voor de duur van twaalf maanden waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar en bepalen dat de proeftijd en het onvoorwaardelijk opgelegde deel van de maatregel ingaan op de dag van de uitspraak van de beslissing van het RTG, namelijk op 6 juli 2022. Dit betekent dat het onvoorwaardelijke deel van de maatregel op 7 januari 2023 is geëindigd.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 18-01-2023

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2023:9

Zaaknummer: C2022/1532

Wetsartikelen: